

Horrân

Þoutník 2

Jan Dobšenský

Yorrân

Poutník – díl 2.

Dívoké pláne

Poté, co posádka opustila Azraphel, čekaly na ni tři týdny obtížné každodenní dřiny při plavbě proti mocnému toku Lesní řeky. Jeden den jako druhý. Vstávat museli za časného jitra, aby urazili alespoň část cesty za ranního chladu. První jídlo měli až kolem poledne, kdy začínalo polední horko. Poté několikahodinová přestávka, aby přečkali někde ve stínu polední žár. Pokračovat mohli až pozdě odpoledne, když vysoké lesní stěny podél břehů vrhly na část toku řeky stín, který činil úmorné pádlování alespoň trochu snesitelným.

Kromě horka je trápilo i vlhko. Abarhil měl pocit, že už si ani nevzpomíná, kdy naposledy měl na sobě suchý oděv. V mokrému uléhali a v mokrému se probouzeli. Během dne i noci přicházely nepředvídatelné prudké lijáky, které bičovaly obrovské listy pralesních rostlin, pod nimiž se posádka snažila ukrývat před mohutnými kapkami. A to vše korunovala hejna komárů a jiné podobné havěti, která dovolovala odpočívát jen mimořádně otrlým nebo na smrt unaveným.

Velmi často je překvapila tma, která padala na tento kraj rychle a nečekaně. Dříve než připravili tábořiště a rozdělali spásný oheň, snesla se na vše kolem a vnášela do jejich srdcí obavy z neznámého a neviděného. Jen jednou museli námořníci trávit noc na člunech uprostřed řeky, protože je déšť zdržel natolik, že nestačili najít vhodné místo pro vylodění a utáboření. Ta noc se stala noční můrou, kdy ani jeden z nich nezamhouřil oka. Prales vydával tajemné zvuky, v porostech kolem břehů bylo neustále slyšet šustění listů a jednou za čas se od břehu rozběhly

větší nebo menší kruhy po hladině. Všem se v tu chvíli vybavila vzpomínka na obrovského vodního hada a hrůza jim nedovolila zavřít oči ani na okamžik.

Zásoby potravin se rychle tenčily a jediná chvíle, kdy by se mohli námořníci pokusit o jejich doplnění, byly polední přestávky. Tehdy se však snažili dohánět spánek, kterého se jim nedostávalo během noci. A tak většinou polehávali uvnitř člunů se zavřenýma očima a jen někteří se rybolovem pokoušeli získat aspoň nějakou kořist. Jediný Abarhil se vydával v doprovodu někoho z posádky, nejčastěji obou plavčků, do lesa, aby se pokusil ulovit nějakou kořist. Za celou dobu plavby se jim však pouze jedinkrát podařilo ulovit divoké pralesní prase.

Hustý temný prales v nich vyvolával pocit nejistoty a obav. Obrovské stromy porostlé liánami, jejichž koruny se ztrácely v mlžném oparu ve výšce více jak dvou set stop, nedovolovaly slunečním paprskům proniknout do nižších pater pralesa, kde v šeru hustá změť křovin, malých stromků a rostlin s obrovskými lopuchovými listy bojovala o každý záblesk slunce. Stálé přitímí, vlhko a nikdy nekončící zpěv lesa vytvářely pocit stálého ohrožení. Za všechny to vyjádřil Farúk: „Já se z toho nekončícího pískotu brzy zblázním. Ten les nám zpívá umíráček.“

Nedostatek spánku a tenčící se zásoby potravin nebyly jedinými strastmi, s nimiž se posádka během plavby musela potýkat. Nejbolestnější byly ztráty dalších členů posádky. Nejprve pochovali Taraha, který byl zraněn v boji s Nigany. Přestože to zprvu vypadalo, že se ze svých zranění uzdraví, námaha a obtíže plavby vyžadující na člunech každou ruku jeho stav zhoršovaly. Neustávající horko a vlhko způsobilo, že se jeho rána znovu zanítily, a i přes Abarhilovu a Oghtarovu snahu jedné noci zemřel. O dva dny později zmizel v pralese Amarsin. Doprovázel společně s Frendinem Abarhila na lovu, vzdálil se více než obvykle a již se nevrátil. Přes veškeré úsilí ostatních námořníků, kteří jej hledali, se jej nepodařilo najít ani živého, ani mrtvého. Zda zemřel jako oběť nějakého dravce nebo skončil v nějakém močále, kterých

bylo podél řeky bezpočet, nikdy nezjistili. Po jeho ztrátě nařídil Lominas, že nikdo nebude opouštět břeh řeky a vzdalovat se z očí ostatních členů posádky.

Za celou dobu dlouhé plavby nezahlédli žádný náznak lidského osídlení, a třebaže jejich situace byla den ode dne zoufalejší, nikdo z nich si ani slovem nepostěžoval a nestýskal si po lidské společnosti. Po zkušenostech s Nigany si již nikdo nepřál zahlédnout místní domorodce ani z dálky. Vypadalo to, že Abarhilova předpověď, že proti proudu řeky je nikdo hledat a pronásledovat nebude, se vyplnila.

Dvacátý den plavby začal les na pravém břehu konečně řádnout a kolem poledne se jim po levé ruce otevřel pohled na rozlehlou travnatou pláň. Oghlar, který kormidloval jeden z člunů, se postavil, zastínil si oči před sluncem a rozhlédl se. Potom se podíval na před ním sedícího Abarhila a v jeho hlase bylo cítit zvláštní dojetí: „Měl jsi pravdu, to je Schadarghir, země praotců.“

Břeh řeky pokrýval řídký porost, který přecházel v travnatou savanu, již v dálce rámovaly vzdálené pahorky. Friendin sedící na přídi radostně zavýskl: „Bohové, to je štěstí zase vidět obzor a slunce. Už se těším, že konečně uschnu.“

Když se čluny přiblížily na několik stop ke břehu, plácl ho Farúk sedící vedle něj radostně po zádech,

„Máš pravdu plavčíku, konečně uschneme, ale než to nastane, tak ty se ještě jednou zmáčíš. Tak neváhej, šup do vody a přitáhni nás ke břehu.“

Friendin s výskotem skočil do vody, která mu sahala sotva po pás, přebrodil ke strmému břehu, vylezl na něj a čluny přitáhl ke břehu. Když námořníci vytáhli všechny čluny na břeh a vyložili je, ponechali je vlastnímu osudu. Rozdělili se o zbytek skrovných zásob, každý si naložil tolik, kolik mohl unést. I tak zde však byli nuceni ponechat množství potřebných věcí. Bez lítosti, hnání

radostí, že přežili strastiplnou plavbu, vyrazili proti proudu nevelké říčky, přítoku Lesní řeky, na sever ke vzdálené pahorkatině, která se po prozkoumání ukázala jako zaslíbená země. Kopce převyšovaly o několik stovek stop okolní pláň a byly porostlé řídkým lesem. Protékalo zde několik bystřin a potoků a všude kolem byl vidět a cítit život. Život, jehož se nemuseli děsit jako toho pralesního a který jim pomáhal přežít. Po pláni vanul nepřetržitě svěží mírný vánek, který ochlazoval vzduch. Příjemná změna oproti nehybnému dusnému vlhku na Lesní řece.

Kraj to byl naprosto liduprázdný. Zvěř vůbec netušila, co jsou ti zvláštní dvojnožci zač a tak nebylo pro Abarhila obtížné ulovit tolik kořisti, aby se všichni nasýtili a ještě si mohli nasušit nějaké maso na další cestu.

Slunce a dostatek dobré vody a jídla vrátily posádce úsměvy do tváří a naději do jejich srdcí. Chmurné myšlenky usazené hluboko v jejich myslích se pomalu začaly trhat jako mraky na slunné obloze. Když se konečně zotavili z námahy předchozích týdnů a připravili si nějaké zásoby, bylo rozhodnuto, že vyrazí dále na sever.

Čekala je nekonečná travnatá pláň, kterou dobře popsal Nergal, když prohlásil: „Vyměnili jsme moře vody za moře trávy. Potíž je v tom, že nemáme lodivoda, který by v tomhle moři dokázal najít nějaký bezpečný přístav.“

Tráva jim zde sahala stěží ke kolenům, a tak se nemuseli obávat případných šelem, na druhé straně to snížilo jejich šanci, že by se nepozorovaně přiblížili k nějaké kořisti. Co je však začalo trápit, byl nedostatek vody. Čím dále na sever postupovali, tím méně vody nacházeli. Obloha se jen zřídka kdy zatáhla a ani z těch nejhrozivějších mraků se nespustil déšť. Začaly jim rychle docházet síly a jejich zpočátku dlouhé a vytrvalé pochody se stávaly stále kratšími.

Sedmý den pochodu našli nevelkou rokli, kde rostlo několik osamělých stromů vrhajících uprostřed poledne alespoň nějaký stín. Pod nimi se ukryli před slunečním žářem, který je nyní sužoval více než neúprosné vlhké vedro v pralese. Část mužů byla tak vyčerpaná, že odmítla pokračovat dál. Lominas, Oghlar a Abarhil se posadili do stínu pod nízký strom s mohutnou korunou tvrdých šedozelených listů. Sklíceně se dívali na vyčerpané muže, kteří se ocitali na úzké hraně mezi mdlobou a vědomím. Abarhil přerušil nesnesitelné ticho.

„Takhle už dál nemůžeme. Všichni jsou vyčerpaní. Nemůžeme bez vody pochodovat věčně. Únava nás dohání všechny.“

„Máš pravdu,“ řekl Lominas a setřel si unaveně a ztrápeně pot z čela.

„Ti starší jako Zârik nebo Gomar jsou na pokraji svých sil. Mně se taky už nejde nejsnáze. Zatraceně!“ zaklel a praštil pěstí do kmenu stromu, z nějž se odrolila vnější suchá vrstva kůry a ukázala se na omak vlhká tmavá vrstva.

„Vždyť tu někde musí být! Vidíte? Ten strom ji musí odněkud brát. A ta zvěř tam na obzoru,“ máchl vztekle rukou kamsi za okraj rokle, „přece tu nežízní, jak je rok dlouhý.“

Oghlar, který seděl nejvýše, se otočil směrem, kam ukazovala Lominasova paže. Savana kolem nich se zdála nekonečná jako moře. Na lodi by si Oghlar věděl rady, ale na souši, uprostřed nekonečné savany pod pražícím sluncem propadal vlastní bezmocnosti.

„To máš pravdu, ale jak ji najít? To netuším. Jsem lodivod, vím, jak se vyhnout útesům, ale jak hledat napajedlo podle chování zvěře, to opravdu netuším. Ale hledat ji musíme. Jít však může jen jeden z nás.“

Abarhil s Lominasem se na něj překvapeně podívali. Oghlar jen pokrčil rameny. Byl si vědom všech rizik, která toto rozhodnutí přináší.

„V mém vaku je ještě nějaká voda, kterou si ten, koho vybereme, může vzít na cestu. Co zbylo ostatním, bude muset zůstat zde. Budeme ji potřebovat všichni,“ řekl a ukázal na žalostně vypadající posádku.

Oghlar s Lominasem se na sebe podívali a oba věděli, že je jen jedna možnost, ale oba se ten rozsudek zdráhali vyslovit. Mlčení přerušil až Abarhil.

„Myslím, že půjdu já. Cítím se stále ještě docela v pořádku, a když pomínu Frendina, jsem tady nejmladší.“

Oghlar přikývl a otočil se na kapitána.

„Co říkáš, Lominasi? Já si myslím, že Abarhil má pravdu, je na tom z nás nejlépe. Má-li někdo šanci najít vodu a donést ji zpět, je to on.“

Lominas se starostlivě podíval na Abarhila. Stále se nemohl zbavit odpovědnosti, kterou vložil na jeho bedra Tharnizir. Teď však šlo o přežití celé posádky. Nikdo další není v takovém stavu, aby mohl podstoupit pochod, který může, ale nemusí skončit úspěchem. Ani on si nedokázal představit žádné jiné řešení.

„Dobře. Dobře, ale musíš být velmi opatrný,“ řekl otcovsky a položil ruku na Abarhilovo stehno. „Tvůj úspěch rozhodne o nás všech. A vodu musíš přinést nejpozději pozítří ráno. Myslím, že někteří to déle nevydrží.“

Tak bylo rozhodnuto. Abarhil se bez dalších řečí začal rychle chystat na cestu. Vzal si jen luk a pár šípů, pokrývku, Oghlarův vak, ve kterém zbývalo několik hltů vody, a další vak, jenž by naplnil, až vodu najde. Ještě pár kousků sušeného masa a Lominas mu podstrčil několik posledních sucharů, které ještě zbyly ze zásob.

„Barlé ni Avalim a brzy se vrať,“ řekl s povzdechem.

„A s vodou,“ zašeptal s nadějí, když pozoroval siluetu vzdalujícího se mladíka.

Když se Abarhilovi dočasné tábořiště ztratilo z očí, přemýšlel, na kterou světovou stranu se obrátit, ale ať se kolem sebe rozhlížel, jak chtěl, všude viděl stejnou pustou pláň a nikde žádné znamení, které by mu napovídalo, kde se dá najít voda. Došel k názoru, že je opravdu jedno, kudy půjde, pokud se nevydá cestou zpět. Všude bude potřebovat štěstí a pomoc shůry. Vyrazil tedy, kam ho nohy nesly.

„Avalim, bohové, potřebuji vaši ochranu a pomoc,“ říkal si tiše a přidával pomalu do kroku. „Ved'te mě, ať najdu vodu včas!“

Prosebně vzhlédl k nebesům, jejichž modř se rozpouštěla v ostrém slunečním světle. Šel usilovně celé odpoledne a k večeru si našel nevelký dolík, ve kterém si udělal jednoduché lůžko z vysoké trávy a usnul okamžitě, jak se jeho hlava dotkla vychládající země. Ráno dopil poslední hlt vody, kterou mu nechal Oghlar, a znovu vyrazil. Snažil se držet severní směr, ale řídit se mohl pouze podle slunce, protože travnatá pláň nenabízela žádné orientační body.

„To jsem zvědavý, jestli budu schopen najít cestu zpět,“ šeptal si pro sebe, když pokračoval znavenou chůzí tam, kde tušil sever. Další večer jej po vyčerpávajícím dni pochodu zastihl unaveného a žíznivého a jen noční chlad zmírňoval palčivé sucho v jeho ústech. V noci měl divoké sny. Zdálo se mu, že se topí v divokých, chladných vodách mohutné řeky, jejíž proud jej stahuje ke dnu. Vzbudil se, když bylo slunce již na obzoru. Pomalu vstal z lůžka a balil si své skromné zásoby, když najednou ustrnul. „Někdo mě sleduje.“

Aniž věděl proč, získal neodbytný pocit, že se na něj někdo dívá. Nevěděl, zda to je člověk nebo šelma, ale obojí cítil jako nebezpečí. Obezřetně se rozhlédl. Nedaleko od něj, nějakých sto

kroků bylo maličké návrší, spíše písečný přesyp, pokrytý řídkou trávou. Na něm stála nehybně jako socha postava muže.

„U Dâurkhôra, ten tam musí stát už pěknou chvíli,“ zaklel v duchu Abarhil.

Muž stál na jedné noze, druhou měl pokrčenou a chodidlem opřenou o koleno stojné nohy. Nad hlavou mu vyčníval konec kopí nebo oštěpu, který držel jednou rukou a opíral se o něj. Na sobě měl koženou vestu, bederní roušku, která mu sahala až téměř ke kolenům. To byl jediný oděv, který zakrýval jeho hubenou, šlachovitou postavu. Přes rameno měl zavěšený jednoduchý proutěný koš, ze něhož vyčníval luk a šípy. Z postavy i barvy pleti bylo zřejmé, že nepatří mezi pralesní lid, jako byli Nigané.

„Tak tohle bude s největší pravděpodobností Nomghan,“ pomyslel si s nadějí Abarhil a složil na zem svůj luk a toulec a od pasu si odepjal meč, který také položil na zem na důkaz svých mírumilovných úmyslů. Když odložil své zbraně a popošel mu v ústrety, zastavil se ve vzdálenosti dvaceti kroků a čekal. Po chvíli bylo zřejmé, že bude na něm, aby se pokusil navázat rozhovor.

„Maghúr rin darli,“ pozdravil Abarhil muže chraptivým hlasem v chyrrkhanštině. Muž jen neznatelně pokývl hlavou a stál dál. Nevypadalo to, že by v něm ten podivný vetřelec budil důvěru, a očividně nespěchal se vzájemným představováním.

„Maji orne rin Roghídan,“ pokračoval Abarhil v představování a přitom se pokusil popojít blíže k muži. Ten zareagoval pouze překvapeným pokývnutím hlavou a lehce pozdviženým obočím. Pak se rychle postavil na obě nohy a oběma rukama pevně uchopil oštěp, celý jeho postoj vyzařoval nedůvěru.

„Eni rine pirog. Perló! Eni tinan noni!“

Abarhil žádal muže o vodu, ale přesvědčivější než vyřčená slova byl jeho vyprahlý, chraptivý hlas. Opět se k muži přiblížil,

už na pouhých pět kroků, a z bezprostřední blízkosti si mohl prohlédnout jeho tvář. Z mužova snědému obličejí rozbrázděného množstvím vrásek mohl vyčíst jen to, že doba mužova mládí je již pryč. Podle obličejí by jej Abarhil odhadl přibližně na čtyřicet let, ale proti byla jeho šlachovitá, dobře stavěná postava, ze které vyzařovala síla a pružnost mladého muže. Muži se chvíli navzájem pozorovali, když cizinec konečně promluvil. Jeho hlas zněl chrčivě a tvrdě, měl zvláštní přízvuk, ale slova byla srozumitelná.

„Co dělá cizinec se lví hřívou v zemi krásných lidí? Odkud má jméno, které by rád nosil každý Adiwany?“

Abarhil si odkašlal, aby si pročistil svoje vysušené hrdlo. Cítil úlevu, když na něj cizinec promluvil a bylo mu rozumět. Překvapilo ho, že sebe a soukmenovce, kteří tady jistě někde museli být, nazval krásnými lidmi. V každém případě ale vypadal přívětivěji a důvěryhodněji než kterýkoli z Niganů.

„Přicházím z jihu od Brighinu. Utekl jsem spolu s mými druhy Niganům, malým pralesním lidem, kteří nás přepadli a zničili naši loď. Nigané jsou...“

Muž pokynem ruky Abarhila zastavil.

„Súrwan zná národ malých lesních lidí. Jejich těla jsou malá, ale duše mají bojovné. Bojovní vyznavači velkého hada občas obchodují s Adiwany. Nikdy jsem však mezi nimi neviděl lidi, jako jsi ty.“

„Pocházím ze země, která je daleko na severu. Po moři by cesta trvala mnoho týdnů. Tam, pod severními hvězdami hoří ohně mého lidu,“ odpověděl chraptivě Abarhil a ukázal do míst, kde podle něho měl být sever.

„Když je tvá vlast tak vzdálená, co děláš tady uprostřed plání Adiwanghiru?“ zeptal se muž již přívětivěji a opět napřímil svůj oštěp.

„Já a moji druhové jsme obchodníci. Putujeme dlouhé týdny po moři, abychom nakoupili koření a kůže od Nomghanů a jim nabídli skvělé výrobky ze severu. Každý rok v létě se s nimi setkáváme u ústí Ogghinu.“

Abarhil se pokoušel být nejstručnější, protože mluvení mu dělalo stále větší potíže. Muž však neústupně pokračoval ve vyptávání.

„Súrwan již zaslechl cosi o tom, že v posledních letech dělají naši příbuzní u velké vody daleko na západě obchody s loděmi ze severu, ale vždy si myslel, že lodě patří Chyrrkhanům, našim severním příbuzným.“

I když mluvíš jejich jazykem, nejsi jeden z nich. Tvá pleť a tvé vlasy jsou jiné,“ řekl důrazně snědý muž a významně nadzvedl bradu.

„Jsou mezi námi lidé z Anghiru, můj nejlepší přítel pochází z Nirruchu, největšího přístavu v Anghiru,“ řekl namáhavě Abarhil a snažil se pokračovat, ale zradil ho jeho hlas. Znovu si odkašlal, ale jeho hrdlo jako by bylo plné písku. Zvedl svůj ztrápený pohled a prosebně se podíval na muže stále stojícího se zvednutou bradou na náspu.

„Prosím, dej mi alespoň trochu vody.“

Lovec si Abarhila ještě chvíli váhavě prohlížel, ten stál a obtížně polykal suchým hrdlem.

„Súrwan ví, kde leží Nirruch. Súrwan jako malý chlapec navštívil s otcem Anghir a viděl sídlo krále Chyrrkhanů. Myslím, že nelžeš. Kde jsou tvoji druhové? Tady je voda. Pij!“

S těmito slovy muž přistoupil k Abarhilovi sundávaje přitom z ramene proutěný koš. Vyndal z něj vak s vodou. Abarhil začal hltavě pít. Měl chuť vylít si celý vak přímo do svých útroby. Cítil každou kapku vody, jak protéká jeho jícnem a plní jeho žaludek. Jako by znovu ucítil svou krev proudit v žilách. Přitom si

vzpomněl na své druhy. Ti jsou na tom podstatně hůře, jsou bez vody již dva dny. Ve spěchu tedy vysvětlil Súrwanovi, že jeho druhy zůstali někde na jihu asi den cesty a že jsou již celé dva dny bez vody a že on šel hledat vodu nebo pomoc. Súrwan jen poslouchal vyprávění a pokyvoval hlavou.

„Měli bychom si pospíšit. Adiwan dokáže vydržet na pláni bez vody i pět dnů, ale cizinci začnou umírat již třetí den. Musíme hned vyrazit a budeme doufat, že zastihneme tvé druhy živé.“

Bylo neuvěřitelné, jak rychle se Abarhilovi spolu s vodou vrátily i síly. Oba muži vyrazili nejprve na severozápad. Po dvou hodinách dorazili k nevelké nádrži, která sloužila jako napajedlo pro zvěř.

„Tak málo chybělo a mohl jsem ji najít sám, ‘ pomyslel si Abarhil. Súrwan, jako by četl jeho myšlenky, řekl: „Jen místní dokážou najít rychle vodu, když to potřebují. Rozumí zvěři, která zde žije, ta je k vodě dovede.“

Když naplnili Súrwanův vak i oba vaky, které přinesl Abarhil, až po okraj a dosyta se napili, obrátil se na něj Súrwan s otázkou: „Teď je na Roghídanovi, aby ukázal kam jít, abychom co nejdříve našli jeho druhy.“

„Myslím, že musíme přímo na jih,“ řekl rozhodně Abarhil. Súrwan se rychle rozhlédl a svižně vyrazil. Abarhilovo tělo bylo namáhavým putováním posledních týdnů zocelené, přesto však brzy zjistil, že držet krok se Súrwanem bude nad jeho síly. Muž se pohyboval s takovou ladností a rychlostí, když rychle přeskakoval vysoké trsy trávy, že se zdálo, jako by se jeho chodidla dotýkala jen jejích stébel a nedopadala na zem. Abarhil musel pravidelně popoběhnout, aby vyrovnal ztrátu. Súrwan šel plynule, nezastavoval a neohlížel se a tak pokračovali několik hodin. Abarhil začínal cítit vyčerpání a zrovna přemýšlel, že Súrwana požádá o přestávku, když se ten znenadání zastavil.

„Myslím, že už nejsme daleko, podívej se, tam na západě!“ a ukázal rukou na obzor, kde nad jedním místem ve stepi kroužilo hejno supů, jež vyhlíželo svou budoucí kořist. Pohled na ně vlil Abarhilovi sílu do unavených svalů a oba muži přešli z chůze do pomalého běhu. Přesto ještě hodinu trvalo, než dorazili k dočasnému úkrytu Abarhilových druhů. Obrázek, který se jim naskytl, byl žalostný, protože většina mužů ležela v mdlobách. Zchvácený Abarhil se naprosto vyčerpaný zhroutil na hraně rokle a díval se, jak Súrwan obchází jednoho po druhém a opatrně jim dává pít. Mužům, kteří byli při vědomí, dal napít jen několik hltů, těm, kteří byli v mdlobách, jen opatrně skrápěl rty. Když Abarhil posbíral zbytky svých sil, připojil se k němu. Voda dělala divy. Jeden po druhém se muži začali probírat z letargie a bezvědomí. Když vyčerpali všechnu vodu, otočil se Súrwan k Abarhilovi.

„Zůstaň se svými druhy, Súrwan přinese další vodu, vrátím se nejpozději ráno.“

Poté sebral všechny tři vaky, rozhlédl se po mužích přicházejících pomalu k vědomí a svou ladnou a rychlou chůzí zmizel v oslňujícím světle rychle zapadajícího slunce.

Abarhilovi se podařilo vzkřísit Zârika, Oghlara a Frendina. Ze všech na tom byl nejlépe asi mladý plavčík, který se zotavil nejrychleji a nyní pomáhal Abarhilovi pečovat o bezvládné druhy. Během toho stručně vyprávěl, co se událo za necelé tři dny Abarhilovy nepřítomnosti. První den to ještě šlo, ale druhý den už někteří začali blouznit. K večeru Ranis, který pocházel původem z Hyrndaloru, zešílel a utekl do stepi. Kde skončil, Frendin netušil a nikdo neměl sílu jít jej hledat. Třetího dne ráno již byl při vědomí jen on, Oghlar, Zârik a Izindur.

Z posledních sil se pokusili udělat pro sebe i ostatní jakési přístřešky z větví a trávy. Poslední, co si Frendin pamatoval, byly stíny kroužících ptáků nad nimi. Potom se probral, když se díval do očí toho zvláštního muže, který přišel s Abarhilem.

Mezitím přišel soumrak, který přinesl chlad a úlevu. Námořníci ulehli a usnuli, aby každý z nich nabral síly. Abarhil před usnutím myslel na Súrwana. Celý den trvala cesta sem a on bez odpočinku vyrazil zpět. Někdy v noci dorazí k napajedlu, nabere vodu a čeká ho další cesta zpět do tábora.

„To jsem tedy zvědavý, zda to stihne do svítání,“ blesklo Abarhilovi hlavou, než vyčerpaný a unavený usnul. Vstával brzy za ranního šera, kdy bylo slunce ještě skryté za obzorem. Protáhl rozbolavělé svaly a vyšel na svah rokle, aby se rozhlédl po kraji. Když vylezl nahoru, objevily se na východě první ranní paprsky slunce a světlo pomalu odkrývalo probouzející se savanu. V dále zahlédl jakousi pohybující se tečku a jeho oči se rozevřely překvapením. Súrwan se vracel s vodou od napajedla. Zdálky už se jeho chůze nezdála tak ladná a plynulá jako včera, ale pohyboval se stále stejně rychle, jako by to ani jinak neuměl.

„O Nomghanech se říká, že dokážou bez odpočinku urazit i šedesát mil! Jsou neuvěřitelně vytrvalí. Tady to vidíš na vlastní oči. Podle toho, co jsi říkal, je na nohou již více jak den, bez jídla, bez odpočinku.“

Abarhil se otočil a viděl kousek za sebou stát Oghlara. Jeho tvář byla naprosto vážná a vyjadřovala stejný obdiv, který cítil i Abarhil. Když Súrwan dorazil, předal vodu Abarhilovi.

„Tady je voda,“ řekl, těžce oddechuje.

„Věřím, že dost pro všechny! Súrwan je unavený, již dva dny nespál, potřebuje si odpočinout.“

S těmi slovy poodešel stranou, ze svého koše vyjmul tenkou koženou pokrývku a za několik okamžiků již bylo slyšet jeho pravidelné oddychování. Více jak hodinu trvalo než Abarhil s Oghlarem a Frendinem obešli všechny muže. Většina z nich se zotavovala velice rychle.

„Myslím, že za pár hodin budeme moci vyrazit. Nevidím žádný rozumný důvod, abychom tady zůstávali. Když půjdeme celý den, mohli bychom být za soumraku u napajedla. Tam je vody dostatek a jistě tam i něco ulovíme,“ řekl Abarhil Oghlarovi a Lominasovi, když si konečně mohli sednout a k snídani sníst zbytky sušeného masa. Jen domluvil, zvedl se z místa, kde odpočíval, i Súrwan. Spal necelé dvě hodiny, ale vypadalo to, že je úplně svěží. Přistoupil k sedící trojici mužů, protože vytušil, že se jedná o vůdce celé této neobvyklé výpravy.

„Súrwan zdraví Roghídana a jeho druha ze severu.“

Potom se otočil k Oghlarovi.

„Roghídan vyprávěl Súrwanovi, že jeho přítel je Chyrrkhan. Ty jsi jediný, který má mezi těmito muži rysy mého lidu. Jak tě nazývají v tvém domě?“

Oghlar se postavil a nepatrně se uklonil. „Oghlar Mirolach, námořník a lodivod z krásného Nirruchu na břehu velkého moře.“

„Nirruch jsem nikdy neviděl, ale slyšel jsem o něm při svých návštěvách u příbuzných na severu.“

„Návštěvách? To znamená, že Súrwan navštěvuje Anghir?“ zeptal se zvědavě a překvapeně Oghlar.

„Poslední roky již ne.“

Súrwan zakroutil hlavou a na jeho šlachovitém krku se pod kůži doslova rýsoval každý jednotlivý sval.

„Ale v mládí jsem kraj Chyrrkhanů navštívil několikrát. Od té doby, co Súrwan převzal po otci hůl brina, na sever necestuje.“

„Ty jsi brin?“ vstoupil i přes nesouhlasné pohledy obou mužů do rozhovoru udivený Abarhil. „Nikdy jsem žádného neviděl.“

Mezi Tighany jsou vzácní jak sinam,“ řekl omluvně, protože nedokázal zkrotit svou zvědavost.

Súrwan se na Abarhila klidně podíval a odpověděl: „Naše poznání a vědomosti nejsou určené pro běžné oči a uši. Dlouho trvá, než člověk pochopí, jak je správně používat. V nepovolaných rukách škodí. Brinové nepotřebují, aby se o nich příliš mluvilo. Kdo je potřebuje a je připraven, cestu si k nim najde.“

Poté se krátce odmlčel a následující větou vyvedl Abarhila z míry.

„Ty tu cestu přece znáš, Roghídane?“

Abarhil se na něj překvapeně podíval a potom pohlédl rozpačitě na Oghlara, jako by čekal nějaké vysvětlení. Ten však nehnul ani brvou a tak se otočil se znovu na Súrwana. Jeho tvář však byla klidná a vyrovnaná a jen na okamžik měl pocit, že zahlédl stín lehkého lišáckého úsměvu, jaký znal od Oghlara.

„Takže další, vedle kterého si budu připadat jako slepý,“ zabručel si pro sebe Abarhil. Vtom je však vyrušil Lominas, který z celého rozhovoru nerozuměl jedinému slovu. Začal se nervózně ošívát a hlasitě si odkašlával.

„Ty, Abarhile, nemohl bys mi přeložit, o čem je řeč? Vysvětlil vám, jak se dostaneme do Anghiru? Je to daleko?“

Abarhila ta slova vytrhla z úvah, cukl sebou, jako by se probudil ze snu, a udiveně se podíval na Lominase na jeho tázavý, nedočkavý výraz.

„Zatím jsme o tom nemluvili, bylo to jen představování. Ale zeptám se. A už budu překládat, promiň.“

Další hovor už pak probíhal i za Lominasovy účasti. Zprávy, které od Súrwana dostali, nikoho z nich nepotěšily. K Madrughinu, hraniční řece mezi Anghirem a Bôghirem, jsou to nejméně dva měsíce cesty a vzhledem k tomu, že za pár týdnů

mělo začít období dešťů, během kterého se pláně změní v nekonečný mělký močál, byla cesta přímo na sever nemyslitelná. Období dešťů bude trvat přibližně dva měsíce. Súrwanův rod tráví toto období v zimovištích na severovýchodě v nízkém pohoří.

„Súrwan vás zve, abyste odešli s námi. Zimní sídla Adiwani jsou vzdálené dva týdny pochodu. Až období dešťů skončí, postaráme se, abyste se dostali do Anghiru.“

Abarhil, Lominas a Oghlar se dívali jeden na druhého a nikdo nic neříkal. Súrwan pokrčil rameny a vrátil se na místo svého odpočinku, kde začal smotávat svou tenkou koženou pokrývku, ponechávaje je vlastním úvahám.

„Asi nemáme na výběr. Nevím, jak vypadá v Bôghiru období dešťů, ale troufám si odhadnout, že by to pro nás bylo stejně obtížné jako vše, co jsme doposud podstoupili. Už bychom neměli riskovat další životy,“ ozval se Oghlar. Lominas se podrbl zezadu na krku, vypadal pořád unaveně, ačkoliv tvrdil, že se mu už vrátila síla.

„Hned od začátku jsem byl proti všem těm změnám plánů a vy oba to moc dobře víte. Ale tohle je snad první, která se mi od vyplutí z Osttaru opravdu zamlouvá,“ řekl a usmál se. Abarhil jen přikývl a bez zaváhání řekl: „Souhlasím. Půjďme se Súrwanem.“

Tři dny trvala cesta do přechodného tábořiště Súrwanovy rodiny. Putování pod Súrwanovým vedením bylo mnohem jednodušší než bloudění a trmácení předchozích dnů. Nikdy se nevraceli, nikdy nebloudili v kruhu a večer vždy tábořili u zdroje vody a měli co jíst. Přes namáhavý pochod se tak všem pomalu

vracely síly. Třetího dne odpoledne konečně dorazili do tábořiště Súrwanovy rodiny, kterou tvořila jeho žena, tři synové a dvě dcery se svými rodinami a rodina jeho sestry, celkem dvacet sedm hlav, včetně malých dětí. Na dlouhé představování a seznamování, které by vyhovělo místním zvykům, nebyl čas. Každý z námořníků dostal své místo na spánek a další den ráno za rozbřesku všichni pomáhali skládat rozlehlý tábor. Námořníci z Azraphel byli připraveni na dlouhé putování, nestačili se však divit, jak rychle celá karavana postupovala. Každý den se šlo nepřetržitě alespoň deset hodin a všichni členové Súrwanovy rodiny, včetně dětí, vypadali stále stejně svěží. Muži, kteří tvořili předvoj a hlídali boky a týl výpravy, často ušli i dvojnásobek vzdálenosti co karavana. Námořníci však byli každý večer úplně vyčerpaní, a to jim Súrwan tvrdil, že kvůli dětem a objemnému nákladu a dobytku se karavana pohybuje velmi pomalu.

„U Dâurkhôra, mě snad ty nohy upadnou! Tohle přece moje staré kosti nevydrží. To bych tedy chtěl vidět, kolik toho denně ujdou, když jsou na lovu. Já jsem námořník a nejsem nákladní mezek,“ proklínal pochod Zârik.

„To si raději nepřej vědět ani zažít,“ odvětil mu úsečně Oghlar, když si masíroval bolavá lýtka.

Lovci, kteří výpravu vedli, však nedbali na náрек a naléhali, aby se pochodovalo od časného rána až téměř do tmy. Procházeli teď nejnebezpečnějším úsekem cesty. V kraji přibývalo stromů a na východě byly vidět nezřetelné obrysy nízké pahorkatiny, jež byla uprostřed přerušená Achnúr Norem, bránou, kterou prý do zdejších rovin přicházela zvláštní obrovitá zvířata, která lovci nyní vyhlíželi ve dne v noci.

Byli přibližně v polovině cesty, když k výpravě přiběhl jeden ze Súrwanových zeťů Tinowan a rozčileně vykřikoval: „Achnúril, achnúril, tam za kopcem!“

Súrwan muže vyslechl, pak hlasitě zapískal, aby svolal všechny lovce rozptýlené kolem výpravy. Námořníci s údivem pozorovali shon, který v táboře propukl.

„Oghlare, rozumíš tomu, co to má všechno znamenat?“ ptali se svorně všichni muži.

„To netuším,“ kroutil Oghlar hlavou a stejně jako ostatní jen tiše, se zájmem pozoroval rodinný kruh, který se na krátkou chvíli vytvořil kolem Súrwana.

„Co je to ten achnúr?“

„Jestli tomu dobře rozumím, tak je to obrovské zvíře. Nikdy jsem jej neviděl. Tuším, že v běžné řeči mu říkáte andâfarn. Ale nejsem si jistý.“

Vzrušení Adiwanů naráz přeskočilo i na Abarhila. Chytil vedle stojícího Lominase za paži a vzrušeně s ním zalomcoval.

„Lominasi, slyšel jsi to? Andâfarn, slon. Po staletí u nás nikdo to obrovské zvíře nespátřil. To musíme vidět,“ vykřikl nadšeně a nervózně přešlapoval na místě, jako by čekal na chvíli, kdy bude moci vstoupit do rodinného kruhu a přidat se k poradě. Jestliže Lominas s Abarhilem věděli, co si pod slovem andâfarn představit, protože je znali ze starých kronik, většina ostatních mužů ani netušila, co to znamená. A jako obvykle se obraceli na Nergala, znalce starých příběhů, aby to vysvětlil. Ale ani tento proslulý vypravěč starých pověstí toho příliš nevěděl. Zvířata. Prý velká jak domy. To bylo vše, co ze své paměti vydoloval.

Abarhilovi se mezitím podařilo prodrat se do rodinného kruhu a požádat Súrwana, aby mohl s Oghlarem a Lominasem doprovodit lovce, kteří šli podivná zvířata vystopovat. Kromě nich měl jít ještě Tinowan, dále Nerúwan, Súrwanův nejstarší syn, a Súrwanův švagr Achinwan. Celkem šest mužů a každý dostal do ruky dvě narychlo připravené pochodně. Šestice se rozdělila na dvě skupiny. Jednu vedl Súrwanův švagr a druhou, ve které byl i

Abarhil s Lominasem, Nerúwan. Po chvíli obezřetného pochodu travnatou stepí se náhle zastavil a zvedl ruku. Všichni se přikrčili. Ozvalo se zvláštní dunivé troubení. Nerúwan položil dlaň na zem a kývl na Abarhila, aby učinil totéž. Země se lehce chvěla. Přicházejí. Abarhil se podíval na Lominase, který se krčil po jeho boku, a pak zvedl hlavu, podíval se před sebe a údivem mu padla brada. Na horizontu se objevilo první zvíře, obrovský samec, vůdce stáda. Gigantické rozměry zvířete jej úplně vyvedly z míry. Ohlédl se na Lominase, který jen nechápavě kroutil hlavou. Nedokázali pochopit, že něco tak obrovského se může pohybovat a navíc takovou rychlostí. S každým krokem se obr v jejich zorném poli zvětšoval. Netrvalo dlouho a za vůdčím samcem se objevil zbytek stáda. Stádečko samic a mladých. Nebyli už tak velcí, ale přesto celé stádo, které se pohybovalo ve vzdálenosti čtvrt míle, působilo ohromujícím dojmem. Na rovné pláni by jistě bylo vidět i v téměř míli vzdáleném táboře. Naneštěstí křížovali směr pochodu karavany, která tak musela počkat. Lovci je pomalu a opatrně následovali. Pokud by zvířata změnila směr, bylo třeba pokusit se o jejich zaplašení. To bylo možné pouze za pomoci ohně a pochodní, které nesl každý z nich. Vypadalo to však, že stádo půjde svou cestou, když Tinowan vzrušeně hvízdal a gesty rukou svolával ostatní lovce k sobě. Když k němu dorazili, ukazoval na jakousi velkou stopu zvířete. Nerúwan se k ní sklonil. Když se zvedl, postřehl Abarhil, že přes tmavou barvu pleti zbledl. Vypadal starostlivě.

„Je čerstvá, musí být někde v okolí.“

I na zbylých dvou lovcích, Achiwanovi a Tinowanovi byla vidět úzkost. Úplně zapomněli na vzdalující se stádo achnůů.

Oghlar se tiše zeptal: „Nerúwane, můžeš nám říci, co se děje? Co znamená ta stopa?“

Mladý muž se lehce zamračil.

„Velké nebezpečí pro všechny. Kolem se pohybuje hargor – zabiják! Musíme okamžitě zpět ke karavaně. Vracíme se!“ Lehce

se nadzvedl a pohybem paže dal pokyn k návratu. Skupinka se rozběhla zpět. Abarhil s Lominasem utíkali vysokou trávou, netušíce před kým vlastně prchají a cítili, jak se jich pomalu zmocňují stejné obavy, které posedly i jejich průvodce. Bezděky zrychlovali běh. Vzdálenost necelé míle k čekající karavaně přeběhli během okamžiku. Když doběhli, zhroutil se Lominas na čtyři a i Oghlar s Abarhilem vypadali vyčerpaně a nemohli popadnout dech.

„Bohové. Mě snad vypadnou plíce. Jsem námořník, ne Gothwinin kůň,“ naříkal Lominas, stěží popadaje dechu. Vzrušení se přeneslo na celou karavanu. Když Oghlar konečně popadl dech, odešel za Súrwanem, aby si nechal vysvětlit, co se děje. Když se vrátil, znepokojeně tlumočil ostatním mužům, co se dozvěděl.

„Adiwanové jsou vystrašení, protože hargor je obrovský lev, jediný, který dokáže lovit achnúry a často putuje s jejich stády na velké vzdálenosti. Ale ulovit zvíře rozměrů achnúra není jednoduché. Proto, může-li, loví i další zvířata, aby nevyhladověl. Stopa, kterou jsme viděli, byla čerstvá, takže se teď nachází někde v okolí,“ vysvětlil Oghlar a rukou bezděky ukázal po okolní vysoké trávě, která mohla skrývat cokoli.

„Jak vypadá, jak je vlastně velký?“ zeptal se Frendin a vypadal hodně vyplašeně.

„Súrwan říká, že boj s touhle šelmou je nesmírně nebezpečný a často jej zaplatí smrtí mnoho lovců. Zvláště pak, je-li to malá výprava jako ta naše. Pokud ta šelma zaútočí, potřebují tentokrát i nás a naše zbraně. Takže se ozbrojte!“

Posádka začala ze svých vaků spěšně vytahovat vše, co by se dalo k obraně použít. Bohužel se ukázalo, že námořníkům už mnoho výbroje nezbyvalo, protože většinu z ní zahodili či ztratili během obtížného pochodu. Přesto se objevilo několik přilbic, drátěných košil a nákrčníků. Každý z nich měl meč, sekeru nebo krátké kopí. Abarhil si oblékl svou zbroj a děkoval, že ji jako

zbytečnou zátěž někde nepohodil. Nedokázal se jen tak zbavit daru svých rodičů, a tak ji společně se souborem map a dalšími věcmi celou dobu vlácel ve velkém vaku na zádech. Ozbrojení muži se nyní přesunuli do středu tábořiště, kde se shromáždili do úzkého kruhu lovci. Měli v rukou šípy do svých luků a Súrwan jim velice opatrně nanášel na špičky jakousi lepkavou kapalinu. Když uviděl Abarhila s lukem, pokynul mu, aby vytáhl jeden ze svých šípů, a na hrot mu nanесl kapku černé husté tekutiny. Abarhil se na něj podíval s nevyslovenou otázkou.

„Jed! Buď velmi opatrný, zabíjí rychle. Máš jako ostatní jen jednu ránu. Míř dobře, protože jeden šíp hargora neusmrtí.“

Súrwan potom obešel i námořníky a tekutinu jim nanесl i na špičky několika kopí, která jim zůstala ve výstroji. Tekutinu nanášel z malé skleněné lahvičky, ve které Abarhil s údivem poznal obchodní zboží, jež do Anghiru vozila Azraphel.

Súrwan nařídil, aby karavana udělala kruh, uvnitř kterého byly ženy a děti a kolem něhož rozdělali několik ohňů. Kolem vnitřního kruhu byl další, vnější, ve kterém byl dobytek Adiwanů, mezi něj se vmísili lovci s námořníky. Vždy jeden adiwanský lovec a jeden nebo dva námořníci. Abarhil se připojil k Nerúwanovi. Seděli tiše a čekali. Abarhil se několikrát pokusil na něco se zeptat, ale Nerúwan jej vždy zarazil. Muselo být úplně ticho, aby lovci zaslechli jakýkoliv neobvyklý zvuk.

Čas běžel a uplynula možná hodina a nic se nedělo. Abarhil seděl v podřepu, v rukou držel svůj luk s připraveným šípem. Zvědavě se podíval na hrot šípu. Vypadalo to, že tekutina na něm zaschla. Chtěl se opatrně dotknout prstem hrotu, ale pozorný Nerúwan mu ruku zachytil. Jeho varovný pohled mluvil za vše. Vtom náhle Abarhil ucítil, jak jeho stisk ztuhl. Změnil se i výraz jeho tváře, ztvrdl a oči se lehce přivřely. Hargor přichází.

Abarhil cítil, že se jej zmocňuje stejné vzrušení jako před několika měsíci v horách při lovu lva. Nerúwan mu pokynul, aby jej pomalu následoval. Proplétali se opatrně mezi nepokojným

dobytkem, který se začínal plašit a úzkostlivě bučel. Přesouvali se na západní okraj kruhu, stejně jako ostatní. Abarhil zahlédl Frendina, který provázel jednoho z lovců. Povzbudivě se na plavčíka usmál. Na kraj se snášelo šero a viditelnost se každým okamžikem zhoršovala. Nikdo z lovců ani námořníků neviděl vně kruhu žádný pohyb, ale jejich srdce jim stejně jako chování vyplašeného dobytka prozrazovala přítomnost dravce. Pak se najednou ozval burácivý řev, kterému odpovědělo naříkavé bučení vyděšeného stáda. Lovci přivázali několik kusů dobytka vně kruhu jako návnadu. Byla to léčka a jediná šance, jak vylákat hargora, aby snadnou kořist složil a vystavil se tak na krátký okamžik jejich šípům. Podle tvrzení Adiwanů to byl zabiják, který se nespokojil s jednou kořistí. Zabíjel, dokud byla v dosahu jeho čelistí živá kořist. Jediná šance pro všechny byly otrávené šípky a hroty kopí. Býk přivázaný ve vzdálenosti čtyřiceti sáhů se svalil jako podřátý. Nad ním se vztyčila silueta šelmy. Abarhil v šeru neviděl detaily, ale velikost dravce jej ohromila.

Hargor byl stejně velký jako skolený býk. Horský lev, kterého složil v Anghiru, by vedle něj vypadal jako nedospělé kotě. Mohutný trup s krátkým vztyčeným ocasem, obrovská tlama s dlouhými zahnutými tesáky, nohy s mohutnými tlapami. Na chvíli mu přeběhl mráz po zádech a musel potlačit nutkání utéci. Nerúwan bleskově vykličkoval před dobytek a natáhl svůj luk. Vystřelil. Šíp opsal přesně mířenou dráhu a zabodl se šelmě do hrudi. Abarhil tentokrát nezaváhal a okamžitě jej následoval. I jeho tětíva zadrnčela a šíp se zabodl do dravcova těla kousek vedle Nerúwanova. Mezitím vystřelili i další lovci a většina šípů se neminula cílem. Šelma se několikrát rozzuřeně otočila na místě, snažila se vytrhnout šípky, které se jí zaryly do hrudi a boků. Nepodařilo se. Rozzuřeně se proto obrátila k přibíhajícím lovcům, kteří drželi v rukou oštěpy. Abarhil zahlédl Oghlara a několik dalších mužů s pochodněmi. Znovu zaklekl. Cíl nemohl minout. Zadrnčela tětíva a šíp vržený obrovskou silou vpřed se zvířeti zaryl do boku. Vypadalo to, že rozzuřená šelma tyto rány ani nevnímá. Vyrasila vstříc lovcům.

Postavit se hargorovi s pouhým oštěpem bylo za normálních okolností šílenstvím. Teď je však lovci s námořníky museli chtít nechtě podstoupit. Máchnutí obrovskou tlapou a jedno z těl vyletělo do vzduchu. Abarhil viděl, jak se šelma vrhla proti Izindurovi. Starý voják držel v rukou krátké kopí. Zapřel je o zem a přikrčil se, aby se na něj útočící zabiják nabodl. Kopí se zlomilo jako tříska a Izindur s ním. Ale ani to šelmu nezastavilo. Jen další mrtvý v tomto nerovném souboji. Jakýkoliv výpad šelmy znamenal smrt nebo těžké zranění některého z mužů. Nikdo z nich však neutíkal. Nebylo kam, protože za nimi byly už jen ženy a děti. Uběhla pouze kratičká chvíle a na zemi již leželo šest nehybných těl. Ovšem i po těle šelmy již stékaly potůčky krve řinoucí se z nespočetných ran. Bylo zřejmé, že hargor nepřežije, šlo jen o to, kolik škody ještě napáchá, než vydechne naposled. Zdálo se, že jeho výpady pomalu ztrácejí na rychlosti.

Abarhil zasáhl již třikrát a snad proto se šelma obrátila proti němu. Mladý muž stál jako socha, v rukou pevně držel natáhnutý luk a mířil. Nedovolil si ucuknout, nepřipustil si zlověstně malou vzdálenost, která jej od obrovského tvora dělila. Vystřelil. Další šíp se zabodl dravci do krku. Ten se ohnal a zpomalil, ale jeho pohyb se nezastavil. Mezi Abarhilem, který odhodil luk a snažil se zoufale vytáhnout svůj meč a dravcem nestálo nic v cestě. V posledním okamžiku se před Abarhilovými vyděšenými očima objevila postava s hořící pochodní a napřaženým kopím. Oghlar. Mrštne se uhnul prvnímu výpadu šelmy, ale další úhyb už nezvládl. Mohutná tlapa jej zasáhla. Hrud' se mu zalila krví. Abarhil s úděsem sledoval postavu padající k zemi. Projela jím vlna vzteku a nenávisti. Temný divoký hněv, který zažil u Niganů. Zabít. Jako smyslů zbavený se vrhl proti šelmě. Ve stejném okamžiku se podařilo Nerúwanovi zasáhnout dravce do oka. Hargor bolestně zařval a obrátil se k původci nové bolesti. V témže okamžiku dorazil k boku nic netušící šelmy Abarhil a zarazil jí do místa, kde tušil srdce, svůj meč až po jilec. Dravec se pokusil otočit proti již bezbrannému muži, ale nohy se mu podlomily a svalil se na bok. Abarhil se na něj ani nepodíval a otočil se ke krví zalitému muži na zemi.

„Oghlare! Oghlare! Bohové, ne to ne! Otevři oči...“ Abarhila opustil jeho vztek a z hrudi se mu draly zoufalé vzlyky.

I ostatní muži, kteří přečkali boj bez újmy, obcházelí své raněné. Hargor potvrdil pověst smrtonosného zabijáka. Během krátkého boje čtvrtina mužů zaplatila zápas smrtí nebo těžkým zraněním. Izindur a ještě jeden námořník byli mrtví, Oghlar těžce raněn. Stejně tak zemřeli dva adiwanští lovci a další dva utrpěli těžké šrámy nebo zlomeniny. Všechno to byli Súrwanovi příbuzní. Abarhil donesl s Frendinovou pomocí Oghlara do kruhu, aby se o něj mohl postarat Súrwan a ženy. Brin již byl skloněn nad raněnými. Jeden ze zraněných lovců vydechl v jeho ruku naposledy. Až později se Abarhil dozvěděl, že to byl jeho prostřední syn. Druhý lovec, Tinowan měl zlomenou paži a krvavé šrámy po celém těle. Ačkoli Tinowanova stažená tvář svědčila o bolestech, které musel přemáhat, Súrwan jej jen zběžně prohlédl a přešel k dalším zraněným. Jeho poranění byla ošklivá, ale ne natolik vážná, aby se nedalo předpokládat, že se nezahojí. Poslední se Súrwan sklonil nad Oghlarem. Ten stačil sice částečně uskočit i před druhou ránou, ale zasáhly jej drápy a napříč hrudi měl hluboké šrámy. Brin za pomoci žen rány vymyl a přiložil mu na ně listy jakýchsi rostlin. Když Súrwan skončil, otočil se k Abarhilovi.

„Roghídan musí být statečný, věř, že tvůj přítel má šanci, na rozdíl od mého syna, kterého si již Maghúr povolal do své říše.“

Abarhil přikývl, a protože viděl, že teď už pro Oghlara nemůže nic udělat, vrátil se na místo boje. Za světla ohňů a pochodní si konečně mohl prohlédnout obrovskou šelmu. Odhadoval její váhu na tisíc liber. Jako největší planinský býk. Tohle mu doma nebude nikdo věřit. Lovci již zbavili mrtvé zvíře jeho trofejí a začali stahovat jeho kůži. Abarhil zde našel i svůj meč, který zasadil šelmě poslední ránu. Při tom k němu přistoupil Nerúwan.

„Roghídane, jsi statečný muž a je mi líto tvého přítele.“

„I mně je líto tvého bratra,“ řekl smutně Abarhil a díval se na Nerúwanův obličej, který byl jako vytesaný z tmavého kamene.

„I ostatní byli tví příbuzní?”

„Ano,“ pokývl Nerúwan, „pro Adiwany je život lovecká stezka, na které ztrácíš své druhy. Lovec, který padne v zápase za ochranu rodu, se dočká Maghúrova království, kde není bolesti a smrti a kde bude moci odpočívat, než se rozhodne vrátit zpět.“

Abarhil se na lovce podíval se směsí údivu a obdivu. Právě ztratil několik příbuzných, a přece je jeho výraz tak vyrovnaný. V jeho tváři byl smutek, ale nebyla tam ani stopa po zoufalství. Jeden z lovců přinesl Nerúwanovi tesáky, které lovci vylomili z čelistí mrtvého zvířete. Nerúwan je vzal do dlaní. Byly delší než jeho natažená dlaň, jistě sedm nebo osm palců dlouhé.

„Jeden je tvůj, Roghídane. Druhý si ponechám. Tvoje rána, stejně jako moje, byla smrtelná a ukončila hargorovu pouť.“

Abarhil si vzal do ruky obrovský tesák. Byl dlouhý téměř jako jeho dýka.

„Nádherná trofej, každý lovec by na ni byl hrdý. Avšak raději bych ji neměl.“ Nerúwan se na něho nechápavě podíval.

„Myslím tím, že kdybych ji neměl, neměli bychom za sebou tento boj a Oghlar by nebyl tak těžce zraněn.“

Nerúwan chápavě kývnul a uchopil Abarhila za rameno.

„Zvedni hlavu a věř. Tvůj přítel je silný muž a můj otec vynikající léčitel. Přežije to.“

Abarhila mezitím vyhledal Lominas. „Chlapče, ty máš ale odvalu, vrhnout se jen tak s mečem v ruce proti té obludě. Když jsem tě viděl, myslel jsem, že se zblázním strachy. Oghlara je mi líto, ale asi ti zachránil život. Jestli se z toho dostane, a jako že se

z toho dostane, tak si buď jistý, že to přednesu tvému otci a ten ho patřičně odmění.“

„Děkuji Lominasi, ale myslím, že bychom se teď měli postarat o ostatní. Oghtar není jediný, koho jsme ztratili,“ řekl Abarhil a vzal Lominase kolem ramen, aby spolu odešli ke skupince námořníků, kteří zatím obklopili mrtvá těla svých druhů a začali pro ně hloubit mělké hroby.

Stáli mlčky v kruhu a všem jim přitom hlavou běžely stejné myšlenky.

Z Merélosu jich odplulo dvacet šest, deset z nich zaplatilo svým životem za Mozaukovu zradu. Tři zemřeli cestou, dva zabil hargor. Teď jich tady stálo deset a jeden bojoval v mdlobách o život. Kolik z nich opět uvidí rodné domy v Hardazinu a Azrazinu?

Brin

Pohřební rituály Adiwanů byly dlouhé. Těla mrtvých zašili do kůží stažených z mrtvých dobytčat a vyrobili pro ně z dřevěných tyčí konstrukci, na kterou byla mrtvá těla uložena, aby na ně nedosáhla divá zvěř. V savaně byla o dřevo nouze a lovci museli putovat až několik mil, aby kmínky mladých stromků obstarali. Pohřební máry stály na nevelkém návrší, nedaleko od místa, kde muži padli v zápase s hargorem. Pod dřevěnou konstrukci umístili Adiwané očištěnou hargorovu lebku, aby střežila klid mrtvých. Celou noc hořely ohně, u kterých Adiwané prozpěvovali pohřební zpěvy, které měly sloužit jako návod pro duše mrtvých na cestu do Maghúrovy říše.

Dalšího dne se pak karavana vydala opět na cestu. Námořníci se střídali v nesení nosítek s Oghlarem. Lodivod byl většinu času v bezvědomí a blouznil. Svůj zápas se smrtí však nevzdával. Ještě téměř celý další týden trval pochod, než zahlédli pahorkatinu, kde se měl nacházet adiwanský zimní tábor.

Celá vesnice měla přibližně pět stovek hlav a z bouřlivého přivítání bylo zřejmé, že Súrwan patří mezi její nejvýznamnější obyvatele. Námořníky překvapilo, jak rozlehlý byl Súrwanův hrin v porovnání s vesnicí Niganů, která byla stísněná na mýtině vyrvané z náruče pralesa. Tábor byl roztažen v délce celé míle v povodí nevelkého potoka, který stékal z hor. Tvořilo jej asi padesát zvláštních domů, jež vypadaly jako obrácené zvony. Při bližším pohledu námořníci zjistili, že jsou postavené neobvyklým způsobem. Domy byly kruhové s pevnou dřevěnou kostrou, která byla pokrytá došky tvořenými snopy z dlouhé stepní trávy, pevně

staženými těsně k sobě. Jednotlivé došky byly umně naskládány přes sebe a tak tvořily pevný kryt, který spolehlivě chránil před nočním chladem, deštěm a větrem v nastávajícím sychravém období. Domy byly různě veliké, ale i v těch menších bylo dost místa pro pět až osm lidí, což byla běžná adiwanská rodina. Podle toho, co se dozvěděli od Adiwanů, vydrží tyto chaty mnoho let.

Adiwané byli především pastevci dobytka a jejich život měl pravidelný řád. Na jaře osázeli svá malá polička, aby se počátkem léta odebrali se svými stády dolů do travnatých plání, kde pásli a lovili až do pozdního léta. Na zimu se vraceli, aby sklídili skromnou úrodu. Ale ani přes chladné období dešťů Adiwané neseseděli nečinně ve svých zvoncovitých domech. Většina se věnovala dalším řemeslům. Abarhil zjistil, že jsou mimořádně šikovní košíkáři a hrnčíři, kteří zpracovávali jemnou jílovou hlínu, jež se nacházela v povodí potoka. Například zásoby potravin přechovávali ve velkých nádobách, které zakopávali do země. Při jejich výrobě na nich pracovalo několik hrnčířů současně, protože na výrobu nádob velkých jako člověk dvě ruce nestačily.

Námořníci byli ubytováni po dvojicích v domech, které patřily Súrwanovým příbuzným. Abarhil byl společně s Oghlarem ubytován přímo ve velké Súrwanově chýši, kde se Oghlarovi, který již přestal blouznit, dostalo té nejlepší péče. Život ve vesnici plynul námořníkům pomalu a jednotvárně. Každý se snažil zabavit, jak se dalo. Někteří se jen tak potulovali po vsi, jiní jako Nergal, Gomar a Farúk, kteří měli nedaleko Arigdaru vlastní hospodářství, se přidali k domorodcům a pomáhali jim při sklizni. Nergal se připlétl do keramické dílny, kde se mu podařilo vyrobit z hlíny neumělé figurky pro hiot, což byla oblíbená desková hra. Výroba jednoduché desky s herními poli pak byla jen otázkou času. Od toho okamžiku propadla většina námořníků včetně Lominase hiotu, nad kterým pak trávili celé dny. Jásali nad výhrami, naříkali nad prohrami a nadávali protihráčům a proklínali je, když měli pocit, že švindlují. Adiwané chodili kolem a jen kroutili hlavami nad prapodivným počínáním těch cizinců.

Abarhila hrot nezajímal a čas trávil péčí o Oghlara, nebo se věnoval svým mapám, do kterých se pokoušel zakreslit cestu, již doposud urazili. Hodně času pak trávil i s Nerúwanem, se kterým se od osudného boje s hargorem velmi zpřátelil. Společně vyráželi na několikadenní lovecké výpravy, během nichž se naučil adiwanskému způsobu cestování, kdy lovci pravidelně střídali pomalý běh a rychlou chůzi. Dokázali tímto způsobem překonávat neuvěřitelné vzdálenosti.

Při společném lovu musel Abarhil, ač nerad, uznat, že jeho střelecké umění, na které byl tak hrdý, se nemůže rovnat umění Nerúwanovu. Když byl svědkem toho, jak Nerúwan trefil v letu dravce, jenž změnil náhle a nečekaně směr letu, uvnitř pocítil palčivý pocit, u kterého by ani za nic nepřiznal, že se jedná o závist.

„Nerúwane, to byla skutečně skvělá rána. To chce skutečné umění, ale taky hodně štěstí!“

Nerúwan, který si prohlížel úlovek, se k němu otočil a s prostým úsměvem odvětil: „Žádné štěstí. Nerúwan hodně cvičil, a proto trefí cíl téměř vždy.“

Abarhilovi se vybavila jeho mistrovská rána, když trefil ve večerním šeru hargora do oka. Také to tehdy považoval za štěstí, nikoliv úmysl. Podíval se na Nerúwana a s údivem a s trochou podezíravé nevěřičnosti se zeptal: „Chceš mi říct, že tuhle ránu zopakuješ, kdy si usmyslíš? Tomu nevěřím. To je rána, která se povede jednou za čas!“

Nerúwan se mu chvíli díval do očí, jako by jej zkoumal.

„Nerúwan dříve hodně cvičil a dokáže ji zopakovat,“ řekl a položil na zem před Abarhila pět svých šípů. „Z pěti čtyři zasáhnou cíl!“

„Nevěřím,“ tvrdošíjně odporoval Abarhil. „To bych musel vidět.“

V duchu se rozhodl, že Nerúwana vyprovokuje, aby předvedl to, co sám považoval za nemožný výkon lukostřeleckého umění. Ať se ukáže, že to je jen nemístné lovecké chvástání. Nerúwan jej překvapil, protože jen pokrčil rameny a lhostejně odpověděl: „Dobrá, zítra ráno půjdeme střílet.“

Nerúwan na něj čekal následujícího dne před chatou a vzal jej na mýtinu nedaleko vesnice, kde mladí chlapci pravidelně cvičili lukostřelbu. Byly zde různé terče, některé velké pouze jako dlaň. Chlapci stříleli na tyto pevné terče z různých vzdáleností, a jak už to bývá, se střídavým výsledkem. Abarhil je nějakou dobu sledoval a potom to zkusil sám. Všechny jeho šípy zasáhly cíl, a to střílel často z dvojnásobné vzdálenosti než chlapci, kteří ohodnotili jeho výkon s uznáním. Potěšen se hrdě obrátil na Nerúwana.

„Vidíš, zasáhl jsem všechny terče, ale stále si troufám tvrdit, že stejnou ránu jako ty nedokážu zopakovat.“

Nerúwan se zvedl z místa, na němž seděl, když sledoval Abarhilovu střelbu, a jen stručně odvětil: „Roghídan je dobrý střelec. Myslím velmi dobrý. Ale řekni mi, jak často tvá kořist stojí nehybně? Pro Adiwany je to jen cvičení pro děti a mladíky. Skuteční lovci cvičí jinak. Pojd'!“

Nerúwan jej odvedl stranou, kde pod vysokými stromy našel mladý stromek

s osekanými větvemi, takže to byl jen holý pružný kmínek. K hornímu okraji, který byl upravený do široké vidlice, byl připevněn provaz, pomocí kterého Nerúwan ohnul stromek tak, že vidlice byla vodorovně se zemí. Na vidlici položil kožený vak vycpaný trávou velký asi jako hlava, který si přinesl ze vsi.

„Dívej se!“ řekl a sklonil se k napnutému kmínku. Vytáhl dřevěný zajišťovací klínek a stromek se prudce narovnal a vymrštil kožený vak do korun stromů. Když spadl zpět, Nerúwan jej sebral a znovu vše zopakoval a připravil.

„Viděl jsi, jak se to uvolňuje?“ zeptal se Abarhila, který váhavě s pokrčením ramen přikývl.

„Dobře, zkusíš to a já budu strílet.“

Abarhil přidřepł k ohnutému kmeni a udiveně se na Nerúwana díval. Ten poodešel asi o čtyřicet kroků, vzal jeden z šípů a pomalu, obřadně jej založil do luku. Jeho tvář byla klidná a soustředěná.

„Až budeš chtít, tak vak uvolni,“ zavolal, pomalu napnul luk a poté se již soustředil jen na cíl. Abarhil se několikrát podíval na připraveného Nerúwana s napnutým lukem a na ohnutý kmen. Snažil se vyčíhat moment, kdy Nerúwana rozptýlí okolí, ale ten se zdál naprosto soustředěný a nespustil oči z vaku.

„To nemůžeš dokázat, ale jak chceš,“ řekl si v duchu a vytáhl klínek, který zajišťoval ohnutý kmen. Kožený vak, vržený silou houževnatého kmínku, vyletěl vzhůru. Téměř ve stejném okamžiku, nebo se to tak alespoň Abarhilovi zdálo, přiletěl šíp a prorazil vak skrz naskrz. Ten, sražený při vzletu jen pár sáhů nad jeho hlavou, mu spadl k nohám. Abarhil jej zdvihl a kroutě údivem hlavou, jen tiše zašeptal: „To není možné!“

Ač tomu Abarhil nevěřil, Nerúwan zasáhl letící vak i v dalších čtyřech pokusech, jak předešlého dne slíbil. Ať se Abarhil jakkoliv snažil zamaskovat svůj pohyb a skrýt okamžik uvolnění, Nerúwan vždy zasáhl cíl. Když se strefil po páté v řadě, zeptal se Abarhila: „Stačí? Už věříš, že se Nerúwan nechlubil?“

Chtě nechtě Abarhil přikývl. „Věřím, ale nechápu. Mohu to taky zkusit?“

Nerúwan se usmál a odložil luk.

„Samozřejmě, ale upozorňuju tě, že toto umění vyžaduje hodně cviku.“

Při prvním pokusu Abarhil nestačil ani vystřelit, jak byl překvapený, a vak zmizel v koruně stromu. I další pokusy byly marné. Časem přišel na to, že podstata úspěchu je skryta v tom, aby vystihl okamžik uvolnění. Když se o to pokoušel, většinou vypustil šíp příliš brzy a v tom případě Nerúwan klínek ani neuvolnil. Celé dopoledne strávil Abarhil marnými pokusy zasáhnout cíl a celou tu dobu Nerúwan trpělivě ohýbal kmen stromku. Jednou jedinkrát za celou tu dobu jeho šíp zavadil o vak. Sám si musel přiznat, že to bylo ono pověstné střelecké štěstí, nikoli umění.

Když skončili, cítil Abarhil, jak jej bolí záda a ruce od nepřetržitého napínání luku. Zdeptaný tělesně a ještě více duševně, rozladěně prohlásil: „Tomu nerozumím. Když střílím na terč, trefím se jako ty. Ale když je cíl pohyblivý, nedokážu ho zasáhnout. Jak to děláš, Nerúwane? Co dělám špatně?“

Nerúwan přivřel oči a zkoumavě si schlíplého Abarhila prohlížel. Zvažoval, jakou odpověď unese. Ten pozoroval jeho přivřeně oči a měl pocit, že v jeho vzhůru otočených koutcích vidí výsměch. Ostře vnímal svou nespokojenost a cítil, jak skrze ni probublává zlost na vlastní nešikovnost, kterou zvládal jen s největšími obtížemi. Nerúwan pokrčil rameny.

„Říkal jsem, že to vyžaduje hodně cviku. Ani mezi Adiwany se to nenaučí každý. Tvé ruce jsou pevné, ale tvá mysl bloudí a téká. Proto nedokáže zachytit správný okamžik. Až se mysl zastaví, tak najde cíl! Roghídan se musí naučit větší trpělivosti, pak zasáhne každý cíl.“

Abarhila však odpověď rozčílila. Nedokázal udržet svůj hněv na uzdě a tak skočil Nerúwanovi do řeči.

„Ty vaše tajemné rady! Z toho by se jeden zbláznil. Jsi stejný jako tvůj otec nebo Oghlar. Všichni jste chytří jak králův šašek. Zastavit mysl! Můžeš mi prozradit, jak se to dělá?“ Abarhil odhodil luk vedle sebe a teatrálně se chytil se volnými rukama za hlavu. „Teď ji držím a co se změnilo? Nic!“

Rozzlobeně se na druhá podíval.

„Copak má nohy, aby běhala? Ale já vím, jak to je,“ řekl rozčileně a prstem na Nerúwana ukázal. „Máš nějaký tajný trik a nechceš mi ho prozradit! Víš co, tak si ho nech, však já na to přijdu sám,“ dodal a mávl rozezleně rukou.

Nerúwan se zastavil a nechápavě sledoval Abarhilův hněvivý výbuch.

„Roghídan se zlobí zbytečně. Nerúwan řekl pravdu. Celé tajemství je v zastavené mysli. Jen ta dokáže odrazit skutečnost. Až v tvé mysli bude šíp a cíl jedno, pak zasáhneš.“

Nerúwanova tvář se změnila a teď se na Abarhila díval přísně a zklamaně a se špetkou opovržení pronesl: „Roghídan se vzteká jako malé dítě, kterému nedají, co si přeje. Věz, že hněv je špatný pomocník!“

S těmi slovy se Nerúwan otočil a bez dalších slov odešel. Abarhil zůstal stát jako opařený uprostřed stezky. Teprve teď se začal stydět za své nemístné vztekání.

